

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for tilslutningen til dette lovforslag.

Om det juridiske puslespil som den civilretlige bedømmelse af de institutter, der hedder dobbel og hasard, giver anledning til, kan jeg foruden at henvise til det ærede medlem hr. Rastings redegørelse også henvise til professor Ussings fortrinlige bog „Aftaler“ på side 211.

Det ærede medlem hr. Tholstrup fremsatte en bemærkning om, at hasard nu ikke længere skulle være forbuden frugt. Jeg må bestemt advare imod en sådan betragtning, det kommer ganske an på, hvor hasardspillet udøves.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i færdselslov og lov om motorkøretøjer.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2817; fremsættelsen findes i tidenden sp. 163).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Victor Gram: Det foreliggende lovforslag tager sigte på løsningen af to problemer vedrørende færdselsloven og loven om motorkøretøjer, to problemer, der for så vidt er taget ud af helheden, som færdselslovgivningen står foran en større revision. Jeg finder det imidlertid rigtigt, at man søger at løse de to foreliggende problemer allerede nu, da de senere års diskussion har vist, at spørgsmålene er særdeles aktuelle.

Som det fremgår af den højtærede justitsministers fremsættelsestale, drejer lovforslaget sig for det første om indkørslen fra sideveje til hovedveje og for det andet om hastighedsbestemmelsen for motorkøretøjer i almindelighed.

Den højtærede justitsminister nævner i de ret fyldige bemærkninger til lovforslaget, at offentligheden i de senere år livligt har diskuteret disse spørgsmål; det tør man nok antyde, og det er også sådan, at der er så mange meninger og synspunkter vedrørende de nævnte forhold, at man for så vidt godt kunne få et par dage til at gå også i

dette høje ting med at diskutere de forskellige nuancer i de synspunkter, som kan anlægges vedrørende disse spørgsmål. Jeg tror imidlertid, at man i den offentlige debat er kommet så vidt, at vi vistnok bedst i et udvalg kan nå frem til det væsentlige i disse spørgsmål. Jeg skal derfor ved denne lejlighed kun gøre nogle ganske enkelte betragtninger gældende.

Med hensyn til hovedvejsordningen er det hævet over enhver tvivl, at således som udviklingen har formet sig, er de nuværende forhold i hvert fald ikke særlig gode; man må søge at nå frem til en ordening, således som det også er udtrykt i bemærkningerne, så at færdslen på hovedvejene i videst mulig udstrækning kan foregå sikkert og gnidningsløst og bringe de færreste uheld med sig. Jeg ved ikke, om den ordening, den højtærede justitsminister her har foreslået, vil vise sig at være den helt rigtige, jeg tvivler om, at den er fuldtud tilstrækkelig. Således som færdslen foregår i øjeblikket, er der utvivlsomt betydelige svagheder med hensyn til trafikken fra sidevejene, som langt fra i fornødent omfang tager tilstrækkeligt hensyn til hovedvejstrafikken. Man bør efter min mening kunne køre på hovedvejene i sikker forvisning om, at sidevejstrafikken holder tilbage, og at sidevejstrafikken, således som det er nævnt i den nugældende lov, har ubetinget pligt til at vige eller holde tilbage for færdslen fra begge sider på hovedvejene. Hvorvidt man skal gå til et fuldstændigt stop ved indkørsel på hovedveje, er et spørgsmål, som jeg godt kan se har flere sider; jeg er dog ikke overbevist om, at de svagheder, der kunne være forbundet med en sådan ordening, vil vise sig uovervindelige. Det er min opfattelse, at det sikkert ville være bedst, om man kunne nå til en ordening med fuldstændigt stop ved indkørsel på hovedvej, men jeg er villig til at drøfte disse spørgsmål i et udvalg.

Med hensyn til hastighedsbestemmelserne er jeg i det væsentlige enig i de betragtninger, som den højtærede justitsminister har gjort gældende i bemærkningerne til lovforslaget. Det er utvivlsomt rigtigt, at fastsættelsen af en bestemt hastighedsgrænse vil være vilkårlig; næsten ligegyldigt, om den bliver sat højere eller lavere, vil man have en tendens til at føle sig berettiget til at anvende den maksimalgrænse, som er fastsat, og det vil derfor